

Idioti og racisme

Nu skal man som bekendt ikke bide den hånd, der fodrer én, men jeg bliver nødt til at gribe tilbage med et korrektiv til selveste chefredaktørens leder i sidste uge, hvor det blev betegnet som idioti, at det italienske fodboldforbund fastholdt en spilledags karantæne til Lukaku for den scoringsjubel, som han udførte mod Juventus. Desværre advarsel nr. 2 og dermed en udvisning. Ingen er formentlig uenig i, at den advarsel, som Lukaku får for at tysse på Juventus-fans efter scoringen, er over grænsen for normal opførsel på en fodboldbane, så lad os lige glemme det. Det er en lovmæssig advarsel, og den kan dommeren ikke undgå, medmindre han vælger at være både blind og døv.

Men der er den pointe, at FIFAs disciplinære bestemmelser har som nagelfast regel, at en udvisning altid skal medføre som minimum én spilledags karantæne. Så det italienske forbund kan ikke undgå karantænen. Der er i tidligere tider forbund, der har forsøgt at krybe udenom, men det er ikke gået helt godt. Med andre ord er der ikke noget valg. Så betegnelsen 'idioti' skal i givet fald rettes et helt andet sted hen. Man kan lide reglerne eller lade være, men når de er der, skal man selvfølgelig følge dem. Og så må man da hjertens gerne mene om reglerne, hvad man vil, men det duer ikke, at vi laver vores egne regler, hvis vi ikke kan lide dem, som der er. Så skal man arbejde på at få dem ændret – og det sker ad ganske andre kanaler.

Men så er der den anden side af mønten – og af chefredaktørens argumenter. Hvis scoringsjubelen er en reaktion på racistiske tilråb, er det undskyldeligt på det personlige plan – men ikke på det lovmæssige. Her er det et grundprincip i fodboldloven, at forseelser vurderes hver for sig, og at provokationer ikke er en undskyldning.

Før jeg går videre, må jeg hellere pointere, at jeg synes, at racisme er noget af det mest modbydelige og primitive, som man overhovedet kan forestille sig. Heldigvis ikke et problem, som er specielt fremherskende i Danmark – i hvert fald væsentlig mindre end i sammenlignelige lande. Herhjemme er det mest den omvendte racisme, som jeg hører om, nemlig hvor spillere med en anden kulør eller herkomst beskylder dommeren for at være racist, hvis en kendelse går imod dem.

Men i Lukakus tilfælde synes problemet at være, at det skulle have været bremset længe før. Der er helt faste retningslinjer for, hvordan man som dommer skal håndtere racistiske tilråb eller handlinger. Det er den såkaldte tre trins-model. Ved første forekomst (som selvfølgelig lige skal registreres, for det kan foregå meget diskret), standses kampen, og der udsendes en højtalerbesked (hvis muligt) om, at gentagelsestilfælde vil have konsekvenser for kampen.

Fortsætter problemerne, er næste trin, at spillerne sendes i omklædningsrummet, og der gives besked om, at kampen først vil blive genoptaget, når der er faldet ro på. Sidste og ultimative trin er, at hvis tilråbene fortsætter, afbrydes kampen for alvor, og dommeren indberetter hele forløbet. Det er heldigvis sjældent, at man kommer så langt – og slet ikke på disse breddegrader, men jeg mener at kunne huske et par tilfælde fra Sverige.

På UEFAs sikkerhedsmøder før enhver europæisk kamp er det et hovedpunkt, at man ikke tolererer racistisk opførsel (underforstået, at det bliver dyrt efterfølgende). Man skal også huske, at racisme ikke bare har noget med hudfarve at gøre, men at det gælder enhver form for diskrimination, uanset om det er på køn, seksuel orientering, etnicitet, religion, handicap eller andet. Det er næppe muligt at lave en fuldstændig liste her.

Essensen er, at vi alle skal opføre os ordentligt, og det er ikke tilfældigt, at man løber rundt med 'Fair Play' eller 'Respect' mærke på spilletøjet. Så det er en ulykkelig situation for alle involverede – både Lukaku og forbundet, men der er ingen vej udenom, når først tingene er kommet så langt. Så for at vende tilbage til begyndelsen: jeg synes, at 'idioti' er et stærkt ord i sammenhængen, uanset hvor sympatien måtte ligge.

Så vil jeg tillade mig at gå over i den personlige afdeling. Jeg har valgt at stoppe som observatør pr. 30. juni. Dels falder jeg alligevel dér for UEFAs aldergrænse, dels er bentøjet ikke længere specielt begejstrede for specielt trapper. Og dem er der unægtelig en hel del af på danske stadions. Det synes at være naturligt at lave et 'clean cut'. Jeg fortsætter med lovstof, videovalidering osv., så i princippet betyder det ikke andet, end at jeg er tilbage bag skrivebordet – ganske som for 38 år siden. Alt er ganske udramatisk, selv om der nok skal komme konspirationsteorier, når man kender fodboldverdenen.

Nogle dommere vil sikkert tage et ekstra glas for at fejre, at de ikke længere skal møde mig på banen – men vær ikke alt for rolig: det betyder jo også, at jeg får bedre tid til at udtænke (endnu mere) giftige lovspørgsmål til diverse teoritests.

Den kommende periode byder dels på en del familiære begivenheder, dels har vi en ret hektisk periode foran os med slutspurten omkring den nye lovebog, forberedelse af instruktion i den for en del forskellige interessenter – plus en flok kurser. Så et par gange inden for de kommende uger bliver jeg nødt til at trække på bagkataloget i relation til klummen. Så ved jeg godt, at nogle kan have læst det før, men nu er det jo så heldigt (det kan jeg i hvert fald fornemme på de mails, der lander i indbakken), at der til stadighed kommer nye læsere til, og det er jo en herlig ting.

Ellers har jeg fået en forespørgsel på, hvorfor der gives væsentlig flere gule og røde kort i sydlandsk fodbold (Italien og Spanien), end der gør på de mere nordlige breddegrader. Er der tale om en udvikling? Efter min bedste overbevisning har det altid været sådan – og jeg tror, at det primært handler om kulturelle forskelle her. Hvad forventer klubberne, spillerne og ikke mindst tilskuerne?

Der er mange måder at vise ledelse på. På de britiske øer vil man typisk forsøge at tale sig til rette i første omgang, mens der sydpå med det samme er mere kontant afregning i form af kort i de nationale kampe. Det interessante er, at når dommere sydfra er ude europæisk, tilpasser de sig den linje, som UEFA gerne vil have – og det betyder færre kort. Hvilket bestyrker min kultur-teori.

Endelig er der klassikeren, hvor folk er irriterede over spillere, som ikke kan lade bolden ligge, når der er dømt frispark imod dem. Man vil gerne have en advarsel med det samme, men det er ikke, hvad fodbold-Europa generelt vil have. Fodbold har ikke en 'ikke røre'-regel som i håndbold. Man må ikke forhindre en hurtig igangsættelse, men det er efterhånden blevet et sjældent dyr på savannen. Hvis man vender argumentet om, ville en 'ikke røre'-regel betyde, at en spiller, hvis hold var bagud, ikke måtte kaste bolden hen til åstedet, så det andet hold kunne sætte spillet hurtigt i gang. Der er også den væsentlige forskel, at håndboldbanen er meget kortere, og afstanden til målet derfor også mindre. Derfor giver det fin mening i håndbold, at man skal lade bolden ligge, men det er sjældent, at en berøring gør nogen større forskel i en fodboldkamp – medmindre det selvfølgelig åbenlyst er for at trække tiden. Men den vurdering er jeg helt tryk ved ligger hos dommeren.

Det er onsdag aften, når disse linjer skrives, og om lidt er der sidste to returkampe i Champions League-kvartfinalerne. Det ligner unægtelig et par brag af semifinaler, som vi har i vente.